

Până va veni Șilo

Într-o duminică seară, drumul m-a dus într-un cartier al orașului necunoscut mie, pe lângă o clădire în care vedeam că intră așa de mulți oameni, încât m-a surprins. Voiam să știu ce îi mână pe oameni acolo. În curând am constatat că era o casă de adunare creștină. În mod obișnuit, când auzeam sau vedeam ceva care era legat de Numele „Hristos”, se isca în mine un sentiment de aversiune. Dar acum nu era cazul. Mai degrabă aveam sentimentul că ar trebui să urmez puhoiul de oameni. Dar la aceasta se opunea tot ce era în inima mea autentic iudaică. Cum puteam eu, ca iudeu, să ajung la gândul să intru într-o adunare creștină? Așa că am mers mai departe. Dar în curând, piciorul mi s-a oprit. Un glas îmi spunea: „N-ar fi corect să cercetezi o dată ce înseamnă Evanghelia creștinilor? Dacă nu este într-adevăr decât o minciună, cum ai crezut până acum, sau dacă poate totuși este *adevăr*? Poate să merite osteneala să cercetezi dacă Isus din Nazaret a fost într-adevăr un înșelător sau, cum susțin creștinii, Cel trimis de Dumnezeu. Cum vei da socoteală de aceasta în fața Dumnezeului drept, dacă tu îți ții intenționat ochii închiși în fața luminii, în caz că Evanghelia este totuși adevărată? Tu te socotești printre oamenii care gândesc drept. Atunci este corect să-L privești fără multă vorbă pe Isus din Nazaret ca pe un ademenitor și înșelător, fără să fi verificat în ce măsură părerea susținută de alții, că El este Mesia, este întemeiată sau nu?”

Aceste întrebări mi se impuneau așa de impetuos, încât m-am întors și am intrat în casa de adunare. Când am intrat, predica deja începuse. Două lucruri m-au surprins imediat de la început. Unul era atenția unanimă a ascultătorilor, iar celălalt era seriozitatea profundă a bărbatului care propovăduia Cuvântul. El vorbea despre un pasaj din unul dintre vechii noștri profeți, și anume, din Hagai 2.7: „«Și voi clătina toate națiunile și dorința tuturor națiunilor va veni; și voi umple casa aceasta cu glorie», zice DOMNUL oștirilor.”

Să redau conținutul predicii care m-a captivat de la început până la sfârșit, nu-mi este posibil. Pot să spun numai că a fost o predică puternică și atât mi-a rămas în memorie, că toate gândurile vorbitorului se roteau în jurul *unei singure Persoane* - Isus din Nazaret. Predicatorul le dovedea ascultătorilor săi din multe pasaje biblice, că Mesia cel promis a venit și că acest Mesia este *Isus*. În timpul prelegerii am avut sentimentul că vorbitorul mă avea în vedere în mod cu totul deosebit pe mine și cu tot ce spunea urmărea un scop precis, cu toate că știa așa de puțin cum sunt eu. Apoi, când la încheiere s-a mai rugat serios și cordial și pentru convertirea lui Israel, atunci, adânc în lăuntrul meu s-a clătinat ceva în temeliiile sale și eu însumi începeam acum să mă întreb cu toată seriozitatea: „Este Isus Mesia sau nu?”

În drum spre casă trebuia mereu să mă gândesc la ce auzisem și văzusem. „Dacă slujba divină a lui Isus, pe care oamenii m-au învățat să-L disprețuiesc, este așa”, mi-am zis, „atunci vreau să cunosc mai mult despre El.”

Cu toate acestea, în duminica următoare am rămas departe de adunare. Era săptămâna dinaintea marii zile a ispășirii și, cum eram îndemnat din tinerețe, am folosit-o pentru o pregătire demnă. M-am rugat, am postit și am plâns toată săptămâna, ca în ziua sfântă numele meu să fie înscris în cartea vieții și să fie șters din cea a morții. În sabat am mers la sinagogă, dar m-am întors cu convingerea că păcatele mele n-au fost luate. Mă simțeam profund nefericit. Neîncetat trebuia să mă gândesc la adunarea creștinilor și la Isus, care a fost predicat acolo. Conștiința mea era trezită și în timp ce eu mă recunoșteam ca un încălcător al sfintelor porunci ale lui Dumnezeu, vina mea creștea enorm în fața mea. M-a cuprins o teamă inexprimabilă.

În această dispoziție am petrecut o zi și o noapte complet izolat în camera mea, nenorocit în trup și în suflet. Nu mă mai rugam și nu mai plângeam. La acestea am renunțat ca fiind inutile. Dar nici să fac ceva mai bun, nu știam. În cele din urmă n-am mai suportat. Mi-am vizitat gazdele, care erau creștini și după observația mea o luau în serios cu îndatoririle lor cu slujba divină. Lor le-am împărtășit cum stătea treaba cu mine, în speranța că poate ei puteau să-mi dea un sfat bun. Dar cât de mult m-am înșelat! Aceștia nu erau creștini de felul bărbatului pe care îl auzisem în adunare, căci rece și fără nicio înțelegere pentru nevoia mea, stăpâna casei mi-a răspuns:

„Am observat deja mai de mult că nu sunteți ca mai înainte. Vreau să vă dau un sfat: mergeți la medic și lăsați-vă consultat. Mi se pare că a venit vremea. În afară de aceasta trebuie să vă spun, că eu nu sunt de părere ca cineva să-și schimbe credința. Pavel spune că fiecare să rămână în chemarea aceea în care a fost chemat [1 Corinteni 7.20], iar eu spun: să rămână fiecare în religia în care a fost născut. Însă nu voi avea nimic împotriva dacă un păgân devine creștin. Dar ca un iudeu să-și schimbe religia, nu pot să înțeleg. Nu este serviciul dumneavoastră divin la fel de bun ca oricare altul? De ce vreți să aduceți discordie în familie, prin faptul că deveniți creștin? Eu, din partea mea, cred că dumneavoastră puteți să ajungeți în cer cu Moise al dumneavoastră la fel de bine ca noi cu Hristos al nostru.”

A trebuit să suport liniștit potopul de cuvinte al femeii. Nu era posibil să spun vreun cuvânt.

„Dragă soție”, a intervenit soțul ei, „nu trebuie să te enervezi așa. Domnul N. nici nu vrea să devină creștin. Nu are nevoie. Ce avantaj să aibă de aici? Vreau să vă spun, domnule N.”, mi s-a adresat el la aceasta mie, „căutați puțină distracție. Mergeți odată la o piesă de teatru veselă sau așa ceva. Atunci, asemenea gânduri dispar de la sine.”

Într-adevăr, nu știam ce să răspund la aceste cuvinte, nici ce să cred despre astfel de creștini. Era evident că acești oameni nu înțelegeau nimic din ce se petrecea în mine, pentru că ei sigur n-au fost niciodată într-o situație asemănătoare. Le-am urat noapte bună și m-am întors în camera mea mai nefericit și mai neconsolat decât venisem. Tânjeam cu o dorință fierbinte să vină duminica următoare.

Când în sfârșit a venit și ședeam din nou în adunarea creștină, am avut parte să aud ceva de care am fost impresionat și mai puternic decât la prima prelegere. S-a vorbit despre Geneza 49.10: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui, până va veni Șilo¹ și a Lui va fi ascultarea popoarelor.”

Predicatorul a prezentat din nou, în cel mai simplu mod, dar pentru aceea cu atât mai captivant, că Șilo nu înseamnă nimeni altcineva, decât Mesia. Argumentele sale erau limpezi și convingătoare. După aceea a citit Isaia 53 și L-a predicat pe Hristosul răstignit ca pe Cel în care vor fi binecuvântate toate familiile pământului, ca pe Mântuitorul păcătoșilor.

Iertarea păcatelor mele - da, aceasta era ceea ce îmi trebuia.

În noaptea următoare am dat o luptă grea. Ca un ecou care revenea mereu auzeam continuu cuvintele: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre coapsele lui”. Dar ce însemna, nu știam. Am încercat să mă rog, dar n-a mers. În nevoia mea L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea pace de dragul lui Avraam, Isaac și Iacov, dar nici aceasta nu m-a ajutat. În cele din urmă am deschis Biblia pe care mi-o cumpărasem în săptămâna trecută și privirea mi-a căzut pe cuvintele: „Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie

---

¹ Semnificația cuvântului este probabil: cel care aduce liniștea, cel care face pace.

înălțat Fiul Omului, pentru ca *oricine crede în El* să nu piară, ci să aibă viață eternă” [Ioan 3.14,15].

Cum răsare dintr-odată o stea luminoasă pe cerul întunecat al nopții, așa au căzut aceste cuvinte în inima mea. Ele mi l-au arătat pe Isus, Mântuitorul meu și, căzând în genunchi, am exclamat: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” Povara grea a dispărut de pe sufletul meu și bucuria a intrat în inima mea. L-am văzut pe Isus, pe Mântuitorul păcătoșilor, suferind și murind pe cruce și pentru păcatele mele și am știut dintr-odată, cu siguranță de nezdruccinat, că sunt salvat de moartea eternă.

Se făcuse ziuă pentru mine. Noaptea trecuse. În inima mea răsărise luceafărul de dimineață și eu mă bucuram:

„*În nimeni altul nu este mântuire!*”

Dragă cititorule! Poate că tu te lauzi cu originea ta creștină și te miri că noi relatăm așa de amănunțit povestea convertirii unui iudeu ortodox. Dar crezi tu cumva că în fața lui Dumnezeu ești mai bun *din cauză că nu ești iudeu? Înaintea lui Dumnezeu „nu este deosebire* între iudeu și grec” (Romani 10.12). Înaintea lui Dumnezeu *toți* oamenii sunt păcătoși. „Iudeii și grecii sunt *toți* sub păcat”, după cum este scris: „Nu este *nici unul* drept, *nici unul măcar* ... *Toți* s-au abătut, au ajuns *toți împreună* nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este *nici unul măcar*” (Romani 3.9-12). De aceea „Nu te îngâmfa, ci teme-te: pentru că, dacă Dumnezeu nu a cruțat ramurile firești,” (ale măslinului), adică ale iudeilor, „nu te va cruța nici pe tine” (Romani 11.20,21). Nu uita, de asemenea, că este scris că: „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu”, într-adevăr, „spre mântuire, pentru *oricine crede*”, dar - *întâi* pentru iudei (Romani 1.16) și, aceasta o scrie acel apostol, care a fost chemat în mod expres ca apostol „al neamurilor” și care, deși era el însuși născut iudeu, n-a fost urât mai mult și n-a fost prigonit mai cu furie de nimeni, decât de propriul său popor.

Este amar pentru mândria oamenilor că în fața lui Dumnezeu nu este chiar nicio deosebire și că nu există decât *o singură cale* de mântuire, pe care trebuie să meargă: cei dreți și cei nedreți, cei nobili și cei lipsiți de noblețe, iudeii și creștinii de nume, europenii cultivați și sălbaticii care sunt la nivelul cultural cel mai scăzut - drumul care trece pe la Golgota.

Dar așa ne învață Cuvântul lui Dumnezeu.